

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

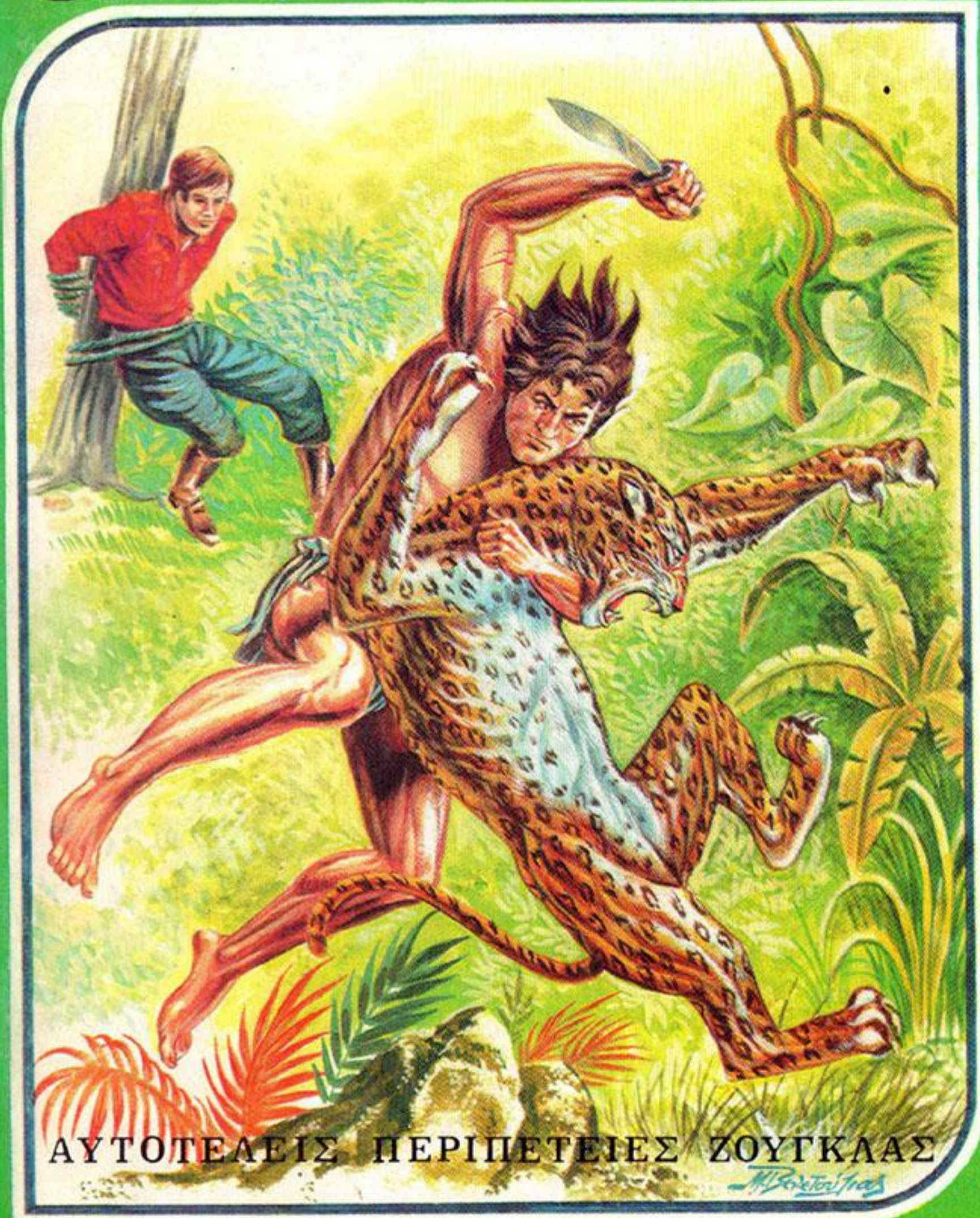
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

8

12 ΔΡΧ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

M. B. ...

ΓΚΑΟΥΡ – ΤΑΡΖΑΝ
ΣΥΝΑΡΓΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Τό Μυστικό τῶν Λαθρεμπόρων

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ.Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 – ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 – 3455276

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ Νο 8
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ἐσωτερ. εἰκονογράφηση
Α. ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ

Εἰκονογράφηση ἐξωφύλλου
ΜΙΧ. ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

Copyright (©), 1981, «HARMI-PRESS»
Ἐκδοτικές Ἐπιχειρήσεις
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ, Ο.Ε.,
γιά ὄλο τόν κόσμο

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οἱ θρυλικοί

ΓΚΑΟΥΡ καί ΤΑΡΖΑΝ

Σέ 32σέλιδα, πλούσια εἰκονογραφημένα τεύχη, πού τό
καθένα θά περιέχει κι ἀπό μιά αὐτοτελή περιπέτεια.

Μήν ξεχνᾶτε:
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
στά περίπτερα

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Δυό παράξενοι λευκοί

Πρωί στη Ζούγκλα.

Ένας άντρας και μιά γυναίκα παραμονεύουν. Είναι κρυμμένοι ανάμεσα σε δυό μεγάλους βράχους. Έκεί κάτω, στους πρόποδες του πέτρινου βουνοῦ. Ψηλά στην κορφή του, βρίσκεται ή σπηλιά του Γκαούρ.

Κάθε τόσο ρίχνουν πρός τά πάνω, ανήσυχες ματιές.

Ξαφνικά, τό πρόσωπο τῆς γυναίκας φωτίζεται. Κάτι παίρνει τό μάτι τῆς.

- Κοίτα, Τζών, λέει στό σύντροφό τῆς. Ένας μελαχρινός μαντράχαλος κατεβαίνει. Έτσι δέν είναι;

- Ναι, θεία, ψιθυρίζει ἐκεῖνος. Κρύψου καλύτερα. Άν σέ πάρει τό μάτι του, χάθηκες!..

- Τί λές, καλέ!.. Τό πολύ πολύ νά μ' ἀγαπήσει. Καί νά μέ ζητήσει σέ γάμο!

Ύστερα, μένουν γιά λίγο ἀκίνητοι. Κρατᾶνε καί τήν ἀναπνοή τους ἀκόμα.

Κι αὐτό πού περιμένουν γίνεται.

Σέ λίγο, ἕνας πανώριος μελαψός γίγαντας κατεβαίνει τά τρομαχτικά βράχια. Φτάνει γρήγορα κάτω. Λίγο πιά πέρα ἀπ' αὐτούς.

Ὁ κρυμμένος άντρας ψιθυρίζει μέ δέος:

- Ὁ Γκαούρ!

Κι ἐξηγεῖ στή συντρόφισσά του:

- Έτσι κάθε πρωί κατεβαίνει ἀπ' τή σπηλιά του. Πηγαίνει νά χορτάσει μέ γλυκόχυμους καρπούς.

- Θά κάνει δίαιτα, ὁ καημένος, μουρμουρίζει ἐκείνη. Μπορεῖ νά χεῖ πίεση...

‘Ο Γκαούρ περνάει από μπροστά τους.

‘Η γυναίκα είναι μιά ξερακιανή, ἄσχημη καί κοκαλιάρη γεροντοκόρη. Κοντά σαράντα χρόνων. Τό πρόσωπό της πολύ κωμικό. Στά στεγνά χείλια της ἀνθίζει πάντα ἕνα καλόκαρδο χαμόγελο.

Κοιτάζει μέ θαυμασμό τήν ὑπέροχη κορμοστασιά τοῦ Γκαούρ. Καί ψιθυρίζει:

– Μούρλια εἶναι τό πουλάκι μου!

‘Ο γίγαντας δέν τούς βλέπει. Προχωρεῖ ἀργά. Καί σέ λίγο, χάνεται πίσω ἀπ’ τήν πυκνή κι ἄγρια βλάστηση.

‘Ο ἄντρας τόν κοιτάζει σιωπηλός.

Εἶναι ἕνα ὁμορφο παλικάρι ὡς τριάντα χρόνων. ‘Ανιψιός τῆς γεροντοκόρης. Τά μάτια κι ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου του δείχνουν κακό χαρακτήρα.

– Καιρός ν’ ἀνέβουμε, θεία Νιάρ, λέει στή γυναίκα.

‘Εκείνη σηκώνει τό κεφάλι της. Καί τ’ ἀποκρίνεται.

– Νά ‘χε, τουλάχιστον, ἄσανσέρ!..

‘Ο Τζών βιάζεται:

– Πᾶμε, τῆς λέει. Πρέπει νά τελειώσουμε προτοῦ γυρίσει. ‘Αφοῦ ἐπέμενες νά κουβαληθεῖς μαζί μου στή Ζούγκλα, πρέπει νά κάνεις ὅ,τι σοῦ λέω...

Κι οἱ δύο μαζί τώρα ἀρχίζουν νά σκαρφαλώνουν.

Τά βράχια εἶναι ἀπότομα, τρομαχτικά. Τό βάραθρο, κάτω ἀπ’ τά πόδια τους, ὄλο καί γίνεται μεγαλύτερο.

‘Ο νέος ἔχει στή ζώνη του ἕνα πιστόλι. ‘Η Νιάρ, στ’ αὐτί της, ἕνα κόκκινο λουλούδι.

Κι οἱ δύο, ὁμως, στίς πλάτες τους ἔχουν ζωστεῖ παράξενους σάκους. Μοιάζουν μέ τετράγωνα, σκουρα μαξιλάρια.

Τέλος, μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους καταφέρνουν νά φτάσουν στήν κορφή. Μπροστά τους χάσκει τ’ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς τοῦ μαύρου δαίμονα.

Βιαστικά, μά φοβισμένα, μπαίνουν μέσα.

‘Ο Τζών νιώθει ἕνα παράξενο δέος. Ξέρει πώς βρίσκεται στό ἄντρο τοῦ πιό τρομεροῦ ἀνθρώπου τῆς Ζούγκλας. Τά θεριά τρέμουν στό οὐρλιαχτό του. Τά λιοντάρια παραμερίζουν στό διάβα του.

Μά ἡ γεροντοκόρη στεναχωριέται:

– Κρίμα τό παιδί, μουρμουρίζει. Σ’ αὐτή τήν τρώγλη κάθεται; Καλέ χάθηκε νά νοικιάσει ἕνα... δωμάτιο;

‘Ο νέος βγάζει ἀπ’ τήν τσέπη του ἕνα παλιό, φθαρμένο χαρτί. Τό ξεδιπλώνει. Καί τό κοιτάζει λαιμαργά. Ταυτόχρονα, ρίχνει περίεργες ματιές στό ἐσωτερικό τῆς σπηλιᾶς.

Τέλος προχωρεῖ στό βάθος, ἀριστερά. Σταματάει πάνω ἀπό

μιά μεγάλη πέτρα.

– Έδῶ πρέπει νά 'ναι, λέει στή θεία του.

– Τί χαρά! κάνει εκείνη.

Ύστερα, ρίχνει μιά ματιά στήν πέτρα. Καί προσθέτει:

– "Αμα τή σηκώσεις, νά μοῦ... τηλεγραφήσεις!

– Καλά λές, μουρμουρίζει ὁ νέος. Εἶναι πολύ μεγάλη καί βαριά. "Ας προσπαθήσουμε, ὁμως. Σιγά-σιγά μπορεί νά καταφέρουμε κάτι... "Εστω καί νά τήν μετακινήσουμε λίγο. "Οσο νά δοῦμε ἀπό κάτω. "Ελα, λοιπόν...

Ὁ Τζών καί ἡ Νιάρ σκύβουν τώρα. Καί μ' ὄλη τους τή δύναμη σπρώχνουν τό μικρό βράχο.

Μά ὅσο κι ἂν πασχίζουν, δέν καταφέρνουν τίποτα.

Περνάει μισή ὥρα. Ὁ ἰδρώτας ποτάμι τρέχει ἀπό πάνω τους. Κι ὁμως... Δέν ἔχουν μετακινήσει τήν πέτρα πιά πολύ ἀπό ἓνα δάχτυλο.

Ἡ θεία δίνει κουράγιο στόν ἀνιψιό:

– Σιγά-σιγά... Μήν ἀπελπίζεσαι... Νέος εἶσ' ἀκόμα... "Εχεις χρόνια μπροστά σου!

Ὁ Τζών μουρμουρίζει:

– Αὐτό τό κέφι σου, θεία, μ' ἐκνευρίζει. Ξεχνᾶς πώς ἀπό στιγμή σέ στιγμή θά γυρίσει ὁ Γκαούρ;

– Καί ἐσύ ξεχνᾶς τό γράμμα πού θά τοῦ δώσεις;

Καί συνεχίζουν τίς ὑπεράν-

θρωπες προσπάθειές τους.

"Ετσι περνάει μιά ὀλόκληρη ὥρα. Ἡ βαριά πέτρα οὔτε δύο δάχτυλα δέν ἔχει μετακινηθεῖ.

Ξαφνικά, ἀνθρώπινα βήματα ἀκούγονται ἔξω ἀπ' τή σπηλιά.

Ὁ Τζών τραβάει τή Νιάρ νά βγοῦν. Μά δέν προφταίνουν νά δρασκελίσουν τ' ἄνοιγμα.

Μπροστά τους ἀντικρίζουν τό μελαψό γίγαντα τῆς Ζούγκλας. Τόν τρομερό Γκαούρ.

Τούς κοιτάζει κατάπληκτος:

– Τί ζητᾶτε ἐδῶ;

Ἡ γεροντοκόρη τόν ρωτᾶει:

– Ὁ κύριος, παρακαλῶ;

Μ' ὄλη τους τή δύναμη σπρώχνουν τό μικρό βράχο.

- 'Ο Γκαούρ δέν είναι; τῆς λέει σιγά ὁ Τζών.

- Ναι, ἀλλά δέ μέ σύστησε κανένας.

Καί γυρίζει στό γίγαντα:

- Χαίρω πολύ, κύριε Γκαούρ! Τοῦ λόγου μου εἶμαι ἡ δεσποινίς Νιάρ. Ἐτῶν δεκαοχτώ, ἂν δέν τό προσέξατε!...

'Ο νέος τήν παραμερίζει. Κι ἐξηγεῖ στό γίγαντα:

- Ἦρθαμε νά σέ βροῦμε. Πρόκειται γιά πολύ σοβαρή ὑπόθεση.

- Καλέ τί κακός πού 'ναι ὁ κόσμος! πετάγεται ἡ γεροντοκόρη. Ὅλοι μᾶς λέγανε πώς εἶσαι ἀγριάνθρωπος καί κακομούτσουνος. Ἐγώ σέ βρίσκω ἤρεμο κι ὁμορφούλικο. Ἐτσι δέν είναι, Γκαουράκο μου;

'Ο Γκαούρ ἀρχίζει νά χάνει τήν ὑπομονή του:

- Γιατί ἀνεβήκατε στή σπηλιά μου; Τί μέ θέλετε;

Τρέμοντας ὁ Τζών τ' ἀποκρίνεται:

- Ἦρθαμε νά σοῦ φέρουμε ἕνα... ἕνα... γράμμα. Ἄπ' τόν... τόν... τόν...

- Ἄπ' τόν Ταρζάν. Πές το, Τζωνάκο μου, καί μ' ἔσκασες!

'Ο νέος βγάζει γρήγορα ἀπ' τήν τσέπη του ἕνα χαρτί.

- Νά τό γράμμα, μουρμουρίζει.

'Ο Γκαούρ φαίνεται νά μήν καταλαβαίνει.

- Γιατί ἀνεβήκατε στή σπηλιά μου; Τί μέ θέλετε;

- Τί θά πεῖ γράμμα; ρωτάει.

'Η Νιάρ τοῦ ἐξηγεῖ:

- Γράμμα, παιδί μου, εἶναι, σάν νά ποῦμε, ἕνα γράμμα πού ἔχει ἐπάνω γράμματα... Ἀμα ξέρεις γράμματα, διαβάζεις τό γράμμα καί μαθαίνεις τί γράφουν τά γράμματα πού 'ναι στό γράμμα. Ἐτσι δέν είναι, Γκαουρέλο μου;

'Ο Τζών τοῦ δείχνει τό γράμμα:

- Μ' αὐτό τό χαρτί σοῦ μιλάει ὁ Ταρζάν.

'Ο Γκαούρ τ' ἀρπάζει μέ λαχτάρα. Τό στριφογυρίζει στά

χέρια για λίγο. "Υστερα, τ' άκουμπάει στ' αὐτί του.

- Δέν ακούω νά μου μιλάει ὁ Ταρζάν, μουρμουρίζει.

- Θά σᾶς διέκοψε τό Κέντρο, τοῦ λέει ἡ γεροντοκόρη.

Καί ξεκαρδίζεται στά γέλια.

- Καλέ διάβασέ το, χριστιανέ μου, τοῦ φωνάζει. Τηλέφωνο εἶναι καί τό βάζεις στ' αὐτί σου; Πολύ ἀμπλαούμπλας εἶσαι, Γκαουράκο μου!

Ἄ Τζών παίρνει ἀπ' τά χέρια τοῦ γίγαντα τό γράμμα.

- Τά γράμματα δέν τ' ἀκοῦνε,

τοῦ λέει. Τά διαβάζουνε. Μά ἐσύ δέ θά ξέρεις... Θά στό διαβάσω, λοιπόν, ἐγώ... "Ετσι θ' ακούσεις τί σοῦ λέει ὁ Ταρζάν.

Κι ἀρχίζει νά διαβάζει:

«Γκαούρ... "Αν καμιά φορά βαρεθεῖς τή ζωή σου καί θέλεις νά πεθάνεις, ἔλα στή σπηλιά μου νά μέ βρεῖς. Ταρζάν».

Ἄ μελαψός γίγαντας ἀκούει τά προσβλητικά λόγια. Μένει γιά λίγο συλλογισμένος. "Υστερα, ξαναπαίρνει τό γράμμα.

- Ποιός τά ἔγραψε αὐτά; ρωτάει.

- Δέν μυρίζει Ταρζάν! Ψέματα μου λέτε. Ἄ Ταρζάν ποτέ δέν τό ἔπιασε στά χέρια του!

– 'Ο Ταρζάν.

– "Έπιασε ό Ταρζάν τοῦτο τό χαρτί μέ τά χέρια του;

– Ναι, καλέ, νά μή σέ χαρῶ! τοῦ λέει ἡ Νιάρ.

'Ο Γκαούρ φέρνει γρήγορα τό γράμμα στά ρουθούνια του. Τό μυρίζει δυό τρεῖς φορές. "Υστερα, τό πετάει μέ θυμό.

– 'Αργήσαμε νά τό φέρουμε καί θά... Ξίνισε, συλλογιέται ἡ γεροντοκόρη.

'Ο Γκαούρ μουγκρίζει τώρα:

– Δέ μυρίζει Ταρζάν!... Ψέματα μοῦ λέτε. 'Ο Ταρζάν ποτέ δέν τό 'πιασε στά χέρια του!

'Ο Τζών μένει κόκαλο. Μά ἡ θεία του δέ χάνει τό κέφι της:

– Καλό τό γράμμα σου, ἀνιψιέ μου. Μά τοῦ λείπει τό ἄρωμα. Τό ἐσάνς Ταρζάν!

'Ο Γκαούρ οὐρλιάζει:

– Θέλετε νά μᾶς βάλετε νά σκοτωθοῦμε!... Μά ἔννοια σας... Θά καλοπεράσετε μέ μένα!..

Κι ἀπλώνει τά χέρια του νά τοῦς ἀρπάξει.

Δέν προφταίνει ὁμως. Τρομαγμένοι οἱ δυό λευκοί, πηδοῦν μεμιᾶς ἀπ' τήν ψηλή κορφή πού βρίσκονται. Καί τά κορμιά τους πέφτουν στό τρομαχτικό βάραθρο.

'Ο Γκαούρ γουρλώνει τά μάτια του. Ποτέ δέν περίμενε νά κάνουν μιά τέτοια τρέλα!..

– Τρελοί! τοῦς φωνάζει. Οὔτε τό κοκαλάκι σας δέ θά βρῶ κάτω!..

Τήν ἴδια στιγμή, ἕνα μεγάλο πουλί ἀκούγεται νά φτερουγίζει...

Πρωινός ἐπισκέπτης

Πρωί πάλι. 'Αλλά τήν ἄλλη μέρα.

– Κράαα!.. Κρά! Κράαα!...

'Ο ἥλιος δέν ἔχει κρυφοκοιτάξει ἀκόμα πίσω ἀπ' τήν κορφή τοῦ γαλάζιου βουνοῦ τῆς 'Ανατολῆς.

'Ο Ταρζάν ξυπνάει ἀπό τίς ἄγριες φωνές κορακιοῦ.

– Κράαα!.. Κρά! Κράαα!...

Οἱ δυό λευκοί πηδοῦν ἀπ' τήν ψηλή κορφή.

Πετάγεται έξω απ' τή σπηλιά του. Σηκώνει τό κεφάλι του. Ψάχνει περίεργος.

Δέ βλέπει τό κοράκι. Άκούει, όμως, τίς φωνές του. Κάπου κοντά θά βρίσκεται. Ή πυκνή άγρια βλάστηση τό κρύβει.

– Μπάμ! Μπάμ! Μπάμ!..

Τρείς γρήγοροι πυροβολισμοί άντηχοϋν.

Ή Ταρζάν βλέπει ένα μαϋρο πουλί. Αυτό θά 'ναι!

Ξεπετάγεται τρομαγμένο. Πετάει άτσαλα. Φτερουγίζει κουτσά. Καί φεύγει νά σωθει.

Φτάνει τώρα πάνω απ' τή σπηλιά. Έχει χάσει, σιγά-σιγά, τίς δυνάμεις του. Ταλαντεύεται στον άέρα. Τέλος, σωριάζεται βαρύ κάτω στό χῶμα. Λίγο πίο πέρα απ' τά πόδια του Ταρζάν.

Ή άρχοντας τής Ζούγκλας τό σηκώνει. Είναι ζωντανό. Φαίνεται όμως νά πονάει. Άπ' τή μία του φτερούγα τρέχει κόκκινο αίμα.

Ή Ταρζάν τ' άναγνωρίζει.

– Έσύ δέν είσαι, φιλαράκο μου; Κάποτε θέλησες νά μέ χτυπήσεις... Στο κεφάλι μου έχω άκόμα τά σημάδια σου... Μά τώρα είσαι πληγωμένο... Σέ λυπάμαι, άμοιρο!...

Ή ύστερα μπαίνει στή σπηλιά. Άφήνει σέ μία γωνιά τό κοράκι.

Βγαίνει πάλι έξω. Τρέχει. Φτάνει στό σημείο π' άκούστηκαν οί πυροβολισμοί.

– Μέ λένε Τζών Στάβ. Είμαι Άγγλος, όπως κι έσύ.

Βρίσκει εκεί ένα λευκό άνθρωπο. Στή ζώνη του έχει πιστόλι. Τό κεφάλι του είναι καταματωμένο.

Ή γίγαντας τόν ρωτάει.

– Ποιός είσαι;

Ή άγνωστος τ' άποκρίνεται:

– Μέ λένε Τζών Στάβ. Είμαι Άγγλος, όπως κι έσύ. Βρίσκομαι έδῶ μέ τή θεία μου, τή Νιάρ. Μελετάμε τά ζῶα καί τά φυτά τής Ζούγκλας. Γράφουμε ένα βιβλίο.

– Κοντά στή σπηλιά μου πῶς βρέθηκες;

– “Ένας μελαψός άγριάνθρωπος μ’ έστειλε. “Ένας πού ούρλιάζει σάν λυσσασμένος βρικόλακας.

– ‘Ο Γκαούρ;(1)

– Ναί... “Έτσι τόν λένε... Δέν τοῦ κάναμε κακό. “Όμως, μᾶς μισεῖ θανάσιμα.

– Γιατί;

– Νομίζει πώς εἴμαστε κατάσκοποι δικοί σου. Σκαρφαλώσαμε πάνω στό βουνό του. Ψάχναμε γιά σπάνιες πεταλούδες... Φαντάστηκε πώς μᾶς έβαλες νά τοῦ κάνουμε κακό... Χύθηκε καί μᾶς ἄρπαξε. ‘Εμένα μ’ έστειλε έδῶ... Τή Νιάρ τήν κράτησε κοντά του. Σκλάβά του. Μεγάλα μαρτύρια θά περνάει τώρα στά χέρια του. “Έτσι, τρέχοντας φτάνω κοντά στή σπηλιά σου. Στό δρόμο, ένα μεγάλο πουλί μέ κυνηγάει. Εἶναι τό κοράκι τοῦ Γκαούρ. “Άγριο πουλί, σάν κι

αυτόν. Πίκ, τό λέει. Τόν ἀκούσαμε νά τό φωνάζει. Εἶναι ἀχώριστος σύντροφός του. Μέ τό ράμφος του μέ χτυπάει στό κεφάλι. Βλέπεις τά αἷματα; ‘Αναγκάζομαι νά τό πυροβολήσω. Φτερουγίζει καί φεύγει. Σίγουρα τό ‘χω πληγώσει.

‘Ο Ταρζάν μένει συλλογισμένος. Τό ἴδιο κοράκι καί σ’ αυτόν εἶχε έπιτεθεῖ. “Άρα, ὁ Γκαούρ θά τό ‘χει στείλει...

– Θέλεις λοιπόν νά σέ βοηθήσω; τόν ρωτάει. Θέλεις νά σώσω τή θεία σου;

‘Ο νέος ἀναστενάζει:

– Πολύ θά τό ‘θελα... Μά δέν μπορεῖς νά κάνεις τίποτα. ‘Ο Γκαούρ εἶναι πιό νέος ἀπό σένα... ‘Αλίμονο ἂν πέσεις στά χέρια του. Θά σέ σπαράξει. “Όπως σπαράζει τό λιοντάρι τό λαγό...

‘Ο Ταρζάν θυμώνει:

(1) ‘Ο Γκαούρ εἶναι ένας γιγαντόσωμος μελαψός άντρας. Πανώριος, άτρόμητος κι άφάνταστα δυνατός. Γεννήθηκε στή Ζούγκλα. Πατέρας του, κάποιος “Έλληνας κυνηγός θηρίων. Μητέρα του μιά άγρια μαύρη ίθαγενής. Σέ ηλικία τριών μηνών τόν άρπάζει μιά γορίλαινα. Τόν θηλάζει καί τόν μεγαλώνει στή φωλιά της. Δεκαοχτώ χρόνων πέφτει σέ μιά παγίδα λευκών κυνηγών. Τόν κρατοῦν αιχμάλωτο σέ σιδερένια κλούβα δυό ολόκληρα χρόνια. ‘Εκεῖ τοῦ μαθαίνουν

νά μιλάει σάν άνθρωπος. Κάποτε, δραπετεύει καί φτάνει τυχαία στήν περιοχή τοῦ Ταρζάν. Ζεῖ μόνος, σέ μιά σπηλιά στήν άπρόσιτη κορφή ενός ψηλοῦ, βραχώδικο βουνοῦ. ‘Ο Ταρζάν πιστεύει πώς ὁ Γκαούρ θέλει νά τόν σκοτώσει, γιά νά γίνει εκείνος άρχοντας τής Ζούγκλας. Ψάχνει νά τόν βρεῖ γιά νά παλαίψει μαζί του. Δέν καταφέρνει ὁμως νά τόν συναντήσει (βλ. λεπτομέρειες στό τεῦχος 3, ‘Ο Πέτρινος Γίγαντας).

- Σκύλε! τοῦ φωνάζει. "Οποιοσ τά βάζει μαζί μου, πεθαίνει... "Ενα χρόνο ψάχνω νά βρω τόν Γκαούρ. Μά είναι δειλός κι ἄνανδρος. Κρύβεται σάν τό φίδι. Παραμονεύει νά μέ δαγκώσει κρυφά. "Ομως, τά λόγια σου μέ ντρόπιασαν. Μάτωσες τήν καρδιά μου. Θά τό πληρώσεις ἀκριβά.

Κι ἀρπάζει τό νέο ἀπ' τό λαιμό.

Ἐκεῖνος μουγκρίζει, χτυπιέται. Προσπαθεῖ νά ξεφύγει.

Κάνει νά τραβήξει τό πιστόλι του.

Ἦο λευκός γίγαντας βλέπει τήν κίνηση. Τοῦ τ' ἀρπάζει. Τό πετάει χάμω.

Κόβει γρήγορα ἓνα χορτόσκοινο. Τόν δένει πισθάγκωνα σέ κάποιο δέντρο.

- Κάθισ' ἐδῶ, τοῦ λέει. Θά πεθάνεις ἀπ' τήν πείνα. Μπορεῖ νά σέ σπαράξει καί κανένα θειρό.

Ἦστερα, τοῦ γυρίζει μέ περιφρόνηση τίς πλάτες. Προχωρεῖ νά φύγει...

Ἦο λευκός γίγαντας βλέπει τήν κίνηση. Τοῦ ἀρπάζει τό πιστόλι.

Περνοῦν λίγες στιγμές. Ὁ νέος βγάζει μιά τρομαγμένη φωνή. Ὁ Ταρζάν ξαφνιάζεται. Κοιτάζει πίσω.

Βλέπει μιά λεοπάρδαλη. Χύνεται νά σπαράξει τό δεμένο ἄντρα.

Ἡ πρόβλεψη τοῦ Ταρζάν εἶχε πραγματοποιηθεῖ. Κάθε ἄλλος στή θέση του θά εὐχαριστιόταν. Μά ὁ ἥρωας τῆς Ζούγκλας ἔχει μεγάλη καρδιά!

Οὔτε στιγμή δέ διστάζει. Πέφτει σάν τρελός πάνω στό θεριό. Δέ λογαριάζει τόν κίνδυνο. Ἕνας εἶν' ὁ πόθος του. Νά σώσει τόν ἄνθρωπο.

Ὁ Ταρζάν ἀγκαλιάζει τή λεοπάρδαλη, γιά νά τή χτυπήσει μέ τό μαχαίρι του.

Ἔτσι, μιά τρομερή πάλη ἀρχίζει.

Ὁ Ταρζάν ἀγκαλιάζει τή λεοπάρδαλη. Πασχίζει νά τή χτυπήσει μέ τό μαχαίρι του. Τό θεριό κάνει μιά γρήγορη κίνηση. Τόν ἀνατρέπει. Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πέφτει ἀνάσκελα. Ἐκεῖνο, ἀνοίγει μέ λύσσα τό στόμα του. Κάνει νά τοῦ δαγκώσει τό λαιμό.

Ὁ Ταρζάν βρίσκεται σέ τραγική θέση. Μά εἶναι ψύχραιμος. Ποτέ δέν τά χάνει.

Ἀνάσκελα καθώς εἶναι σφίγγει τή λαβή τοῦ μαχαιριοῦ του. Καί τό χτυπάει μέ δύναμη στ' ἀνοιχτό στόμα τοῦ θεριοῦ. Τό κοφτερό ἀτσάλι βρίσκει στή βάση τῆς ραχοκοκαλιᾶς του. Τήν κόβει. Ἡ λεοπάρδαλη σωριάζεται κάτω νεκρή. Λές καί τή χτύπησε ἀστροπελέκι.

Ὁ Ταρζάν σηκώνεται γρήγορα. Εἶναι κίτρινος ἀπ' τήν ἀγωνία. Πλησιάζει στό δέντρο. Λύνει τά χέρια τοῦ Τζών.

– Πήγαινε, τοῦ λέει. Σέ λυπᾶμαι.

Ὁ νέος σκύβει κάτω. Παίρνει τό πιστόλι του. Ὑστερα, βγάζει ἀπ' τήν τσέπη του ἕνα γράμμα.

– Ὁ Γκαούρ μου ἔδωσε νά σοῦ φέρω αὐτό τό γράμμα, τοῦ λέει.

– Ὁ Γκαούρ; κάνει ξαφνιασμένος ὁ λευκός γίγαντας.

– Ναί...

Ὁ Ταρζάν τ' ἀρπάζει. Διαβά-
ζει μεγαλόφωνα:

«Ταρζάν... Ἄν βαρεθεῖς κα-
μιά φορά τή ζωή σου καί θέλεις
νά πεθάνεις, ἔλα στή σπηλιά μου
νά μέ βρεῖς.

Γκαούρ».

Γίνετ' ἔξω φρενῶν. Τρίζει τά
δόντια του.

– Καλά, μουγκρίζει. Ἄφοῦ τό
θέλει, θά πάω στή σπηλιά του...

Τήν ἴδια στιγμή, ὁ χρυσός
δίσκος τοῦ ἡλίου ἀρχίζει νά
βγαίνει ἀπό τό μακρινό, γαλάζιο
βουνό.

Ὁ Ταρζάν τόν κοιτάζει γιά
λίγο. Καί φωνάζει δυνατά. Σάν
νά θέλει νά τόν ἀκούσει ὁ
ἐχθρός του:

– Ἄνανδρε Γκαούρ!... Κοίτα-
ξε αὐτό τόν ἡλιο καλά... Εἶναι ὁ
τελευταῖος τῆς ζωῆς σου!

Ἦστερα γυρίζει στόν Τζών.

– Περίμενε ἐδῶ, τοῦ λέει. Σέ
λίγο θά ξαναγυρίσω. Καί θά
ξεκινήσουμε μαζί γιά τή σπηλιά
τοῦ κτηνάνθρωπου!...

– Περιμένω, τ' ἀποκρίνεται ὁ
νέος.

Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ γιά τή
σπηλιά του. Καθώς ὁμως πλησιά-
ζει, ἀκούει σπαραχτικά κραξίμα-
τα κορακιοῦ. Σίγουρα κάτι θά
συμβαίνει. Τρέχει νά προφτάσει.
Καί νά τί βλέπει:

Ἡ Βάτ παλεύει μέ τό πληγω-
μένο κοράκι. Μέ τά νύχια της
τοῦ ξεσχίζει τό κορμί. Μέ τά

δόντια της πασχίζει νά τοῦ κόψει
τό λαιμό.

Ὁ Πίκ, τό κοράκι τοῦ Γκαούρ,
δέν κάθεται μέ σταυρωμένα...
φτερά. Μέ τό σκληρό ράμφος
του χτυπάει ἀλύπητα τή μαῖμού.
Τῆς ματώνει τό κεφάλι.

– Μή, Βάτ! φωνάζει ὁ Ταρζάν.

Ἐκείνη παρατάει τό κοράκι.
Καί βογκώντας σέρνεται σέ μιά
γωνιά.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
σηκώνει τό μαῦρο πουλί. Τό
χαϊδεύει μέ συμπόνια. Τοῦ πλέ-
νει τίς πληγές. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ
νά τό συνεφέρει.

Ἡ Βάτ παλεύει μέ τό πληγωμένο κοράκι.

Σέ λίγο, ό Πικ είναι καλά. Μπορεῖ νά κουνήσει τό φτερό του. Μπορεῖ νά πετάξει.

Ή Ο Ταρζάν τόν βγάζει έξω..

– Μέ σένα δέν έχω τίποτα, τοῦ λέει. Σ' αφήνω λεύτερο. Τό βράδυ θά χορτάσεις καλά μέ τίς σάρκες τοῦ αφέντη σου... Ἄντε στό καλό.

Κι αφήνει τό μαῦρο πουλί νά πετάξει.

Ἐκεῖνο φτερουγίζει μέ κόπο. Ὅμως, κράζει χαρούμενα.

Ἔτσι, χάνεται ἀργά στό βάθος τ' ἀπέραντου ὀρίζοντα.

Ἐ Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τρέχει τώρα στό μέρος πού τόν περιμένει ὁ νέος.

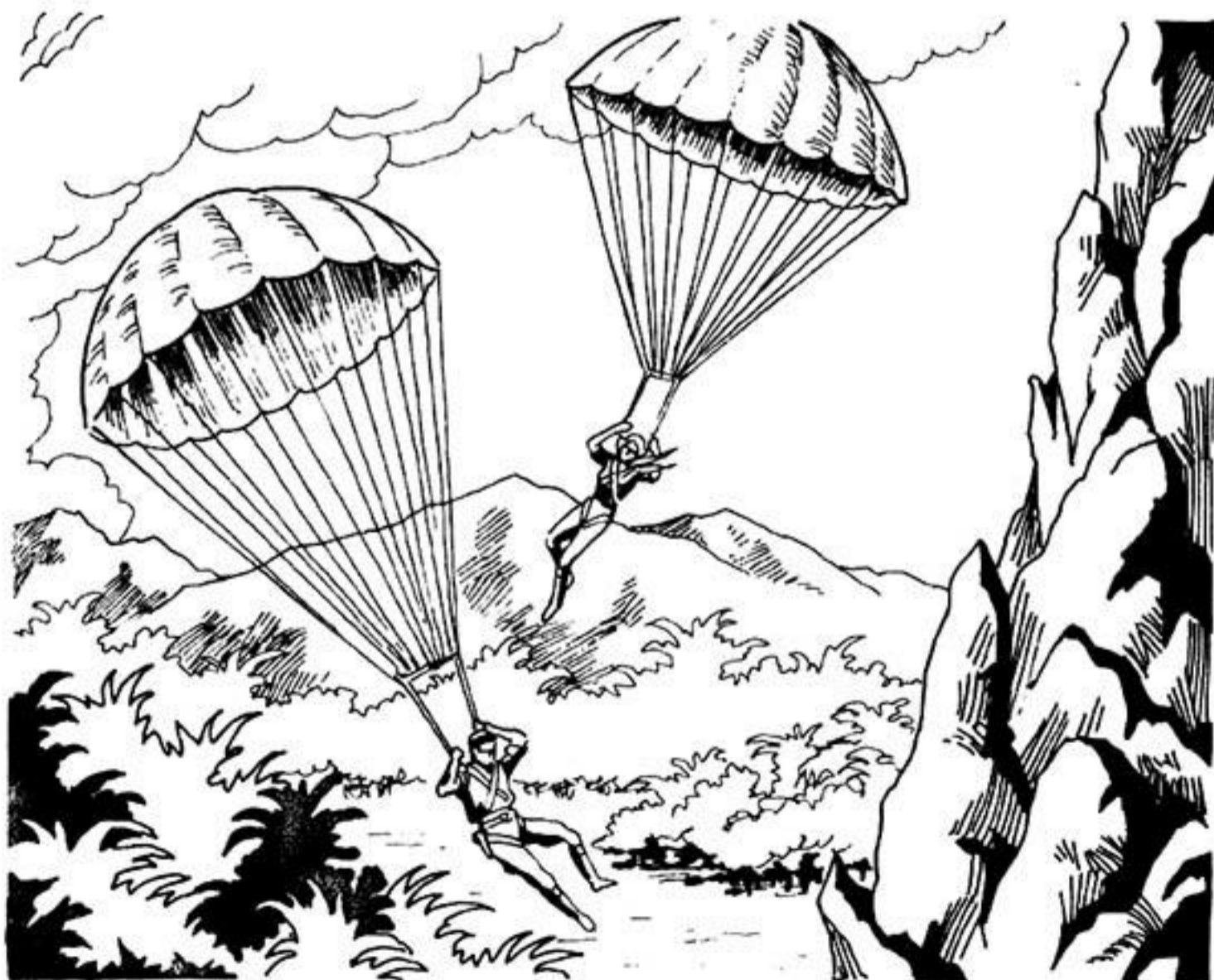
– Πᾶμε, τοῦ λέει.

Κι οἱ δύο μαζί ξεκινοῦν γιά τό ψηλό βουνό μέ τούς βράχους. Ἐκεῖ βρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Γκαούρ.

Ἐ Η πτώση στό βάραθρο

Καιρός είναι τώρα νά γυρίσουμε λίγο πίσω στήν ἱστορία μας.

Παράξενη θά φάνηκε στούς

Πάνω ἀπ' τά κεφάλια τους, ἀνοίγουν τ' ἀλεξίπτωτα σάν λευκές ὀμπρέλες.

ἀναγνώστες, ἡ πτώση τῶν δύο λευκῶν στό βάραθρο. Καί ἀνεξήγητη, μετά ἀπ' αὐτήν, ἡ ἐμφάνιση τοῦ Τζών, ζωντανοῦ καί γεροῦ.

“Ὁμως, τίποτα τό παράξενο κι ἀνεξήγητο δέν ὑπάρχει στό σημεῖο αὐτό.

Ἄ Ο Τζών κι ἡ Νιάρ φοβήθηκαν πώς ὁ Γκαούρ θά τούς σκοτώσει. Κι ὅπως βρίσκονταν στήν κορυφή τοῦ ψηλοῦ, βραχώδικο βουνοῦ, δίνουν μιά καί πέφτουν στό κενό.

Τό βάραθρο πού τούς περιμένει εἶναι τρομαχτικό. Μά ξέρουν καλά πώς δέν πρόκειται νά πάθουν τίποτα.

Καί νά!... Σέ λίγες στιγμές ἀνοίγουν διάπλατα πάνω ἀπ' τά κεφάλια τους δύο μεγάλες, ἄσπρες ὀμπρέλες!

Εἶναι τ' ἀλεξιπτώτα πού εἶχαν ζωστεῖ στούς ὤμους τους. Ἐκεῖνα πού ἴμοιαζαν μέ τετράγωνα μαξιλάρια.

Κι εἶχαν κάνει πολύ καλά νά τά πάρουν μαζί τους.

Στό ἀνέβασμα πάνω στά θεόρατα βράχια, μποροῦσαν νά γλιστρήσουν. Μά καί στό κατέβασμα θά κινδύνευαν νά παραπατήσουν. Νά γκρεμιστοῦν. Τ' ἀλεξιπτώτα πού ἴχαν μαζί τους, θά τούς ἔσωζαν.

Μά τά πράγματα δέν ἦρθαν ὅπως τά λογάριαζαν.

Ἄ Ο Γκαούρ γύρισε νωρίς στή

Τραβάει τά σχοινιά καί τήν ἀνεβάζει πάνω στό βράχο.

σπηλιά του. Τοῦς πρόλαβε ἐκεῖ. Καί σίγουρα θά τούς σπάραζε ἄν δέν πηδοῦσαν στό κενό.

Πέφτοντας, ὅμως, δέν εἶχαν τήν ἴδια τύχη.

Ἄ Ο Τζών ἔφτασε ὁμαλά μέχρι κάτω. Χωρίς νά τοῦ συμβεῖ κανένα ἀπρόοπτο.

Ἄ Η Νιάρ, ὅμως, εἶχε μιά τραγική περιπέτεια.

Τ' ἀλεξιπτώτο της πιάστηκε πάνω σ' ἓνα βράχο. Κι ἡ ἄμοιρη ἀπόμεινε κρεμασμένη ἀπ' τά σχοινιά στό κενό.

Χαρούμενες φωνές ἄρχισαν τότε νά βγάζει:

- Λέει πώς είσαι δειλός και άνανδρος. Πώς φοβάσαι να μετρηθείς μαζί του.

– Τί ώραϊα, Τζών!... Θά κάνω καί κούνια!...

ἌΟ νέος λύνει ἀπ' τοὺς ὤμους του τ' ἀλεξιπτωτο. Κι ἀρχίζει νά σκαρφαλώνει πάλι στά βράχια.

Ξαφνικά, ὅμως, ἀκούει τό τρομερό οὐρλιαχτό τοῦ Γκαούρ:

– Οὐούου!.. Οὐουούουουου!..

– Γκαουράκο, Γκαουράκο! τοῦ φωνάζει ἡ γεροντοκόρη. Ἔλα νά κουνηθοῦμε μαζί!...

ἌΟ μελαψός γίγαντας κατεβαίνει τοὺς ἀπότομους βράχους. Ἔτσι, φτάνει κοντά στήν κρεμασμένη κοπέλα. Τραβάει τὰ σχοινιά καί τήν ἀνεβάζει πάνω στό βράχο.

ἜΥστερα τή σηκώνει στά χέρια του. Κι ἀνεβαίνει γιά νά τή φέρει στή σπηλιά του.

ἌΟ Τζών καταλαβαίνει τήν τύχη πού τήν περιμένει. Μά τοῦ εἶναι δύσκολο νά τή βοηθήσει. ἌΟ τρομερός ἀγριάνθρωπος δέν ἀστειεύεται. Πῶς νά τολμήσει γιά δεύτερη φορά νά παρουσιάσει μπροστά του; Θά ἦταν καταδικασμένος σέ θάνατο.

ἌΑλλη ἐλπίδα δέν τοῦ μένει. Μόνο ὁ Ταρζάν θά μπορούσε νά τόν σώσει. Αὐτόν θά πάει νά

συναντήσει... Θά τοῦ παρουσιάσει ἓνα ψεύτικο γράμμα ἀπ' τόν Γκαούρ. Καί θά προσπαθήσει νά τόν ἐξαγριώσει. ἌΑν ὁ Ταρζάν σκοτώσει τό μαῦρο δαίμονα, ὅλα τακτοποιοῦνται. Καί ἡ Νιάρ θά λευτερωθεῖ ἀπ' τὰ χέρια του. Καί ὁ μέγας σκοπός τοῦ ταξιδιοῦ του θά πραγματοποιηθεῖ.

Κάτω στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ, βρίσκεται ἡ σπηλιά πού ὁ Τζών καί ἡ θεία του εἶχαν ζητήσει καταφύγιο. ἌΕκεῖ ἔχουν καί τὰ πράγματά τους.

ἌΟ νέος πηγαίνει στή σπηλιά. Γράφει τό γράμμα πού ξέρουμε. Καί ξεκινάει γιά τόν Ταρζάν.

Στό μεταξύ, ἔχει ἀρχίσει νά σκοτεινιάζει..

Στό δρόμο, ὁ Πίκ, τό κοράκι τοῦ Γκαούρ, τόν παρακολουθεῖ.

Μά τὰ παρακάτω εἶναι γνωστά στόν ἀναγνώστη.

Στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν

ἌΑς ξανανέβουμε τώρα στήν ψηλή κορφή τοῦ βουνοῦ μέ τοὺς βράχους.

ἌΟ Γκαούρ σώζει, ὅπως εἶδαμε, τή λευκή γυναίκα ἀπ' τό

βάραθρο πού 'χε κρεμαστεί. "Υστερα, τήν ανεβάζει στήν κορυφή. Τή φέρνει έξω άπ' τή σπηλιά του. Καί τή ρωτάει:

- Πές μου τήν αλήθεια. Ποιός είναι ό σκοπός σας; Γιατί ανεβήκατε στό βουνό μου; Γιατί μου φέρατε ένα ψεύτικο γράμμα του Ταρζάν;

'Η γεροντοκόρη σοβαρεύεται:

- Στή σπηλιά σου, του λέει, ήρθαμε για να φέρουμε τό γράμμα. Καί τό γράμμα αυτό είναι αληθινό.

- "Όχι, κάνει άπότομα ό Γκαούρ. "Αν ό άρχοντας τής Ζούγκλας τό 'χε πιάσει στά χέρια του, θά τό καταλάβαινα. Τό χαρτί δέ μυρίζει Ταρζάν.

'Η Νιάρ δέν τά χάνει:

- Είσαι πολύ ξεροκέφαλος, του λέει. Γιατί δέ μέ πιστεύεις; 'Ο Ταρζάν, βέβαια, δέν τό 'γραψε μέ τά χέρια του. Γράμματα δέν ξέρει. Είναι κούτσουρο σάν και σένα. 'Ο Τζών τό 'γραψε. Μά εκείνος του είπε τί να γράψει. Πώς θέλεις λοιπόν τό χαρτί να μυρίζει Ταρζάν... 'Αφού ό άνθρωπος δέν τό 'πιασε στά χέρια του.

'Ο Γκαούρ, πού τόσο λίγο ξέρει τήν ανθρώπινη πονηριά, κλονίζεται... Ξεγελιέται... Καί πιστεύει τά λόγια τής λευκής.

- Μέ μισεί λοιπόν τόσο πολύ ό Ταρζάν; μουρμουρίζει. Γιατί; 'Α-

φού έγώ τόν αγαπώ σάν άδερφό μου!

'Η γεροντοκόρη γαμογελάει:

- "Ασ 'τα τώρ' αυτά, κατεργαράκο... Καλός είσαι και λόγου σου. 'Αφού ζητάς να τόν σκοτώσεις. 'Αφού ζητάς να τ'άρπάξεις τό θρόνο... Τί θέλεις, δηλαδή; Να σου πει κι ευχαριστώ; Μπράβο άπαιτηση πού τήν έχεις!

- Ποτέ δέ σκέφτηκα να κάνω κακό στον Ταρζάν, λέει ό Γκαούρ. Ούτε θέλω να τ'άρπάξω τό θρόνο. Καλύτερος άρχοντας άπ' αυτόν δέν μπορεί να βρεθει.

- Δέν ξέρω, μουρμουρίζει ή Νιάρ. Πάντως, εκείνος, όπου σταθει και βρεθει, σε ρεζιλεύει. Λέει πως είσαι δειλός κι άνανδρος. Πώς φοβάσαι να μετρηθείς μαζί του. Γιατί ξέρεις πως θά σε σχίσει σάν σαρδέλα... "Όλοι οι ίθαγενείς τριγύρω γελούν μέ σένα. Καί θαυμάζουν

'Ο Γκαούρ ψάχνει έδώ κι εκεί για τό κοράκι του.

τήν αναισθησία σου... Τί νά σοῦ πῶ κι ἐγώ. Ἄν εἶχες μιά σταλιά φιλότιμο, θά ἔτρεχες νά τόν βρεῖς στή σπηλιά του. Νά παλέψεις μαζί του. Κι ὅποιον πάρει ὁ χάρος... Τί φοβᾶσαι, καημένε; Μιά ζωή εἶν' αὐτή. Τί σήμερα, τί αὔριο... Ἐγώ γυναίκα εἶμαι. Κι ἔτσι μοῦ ἔρχεται νά πάω νά τόν βρῶ καί νά φᾶμε... τά μουστάκια μας! Ντροπή σου, κοτζάμ μαντράχαλος!...

Ὁ Γκαούρ στέκεται γιά λίγο συλλογισμένος. Ὑστερα, τῆς λέει:

– Δυσκολεύομαι νά πιστέψω πῶς ὁ Ταρζάν θέλει τό κακό μου. Ἄν ὅμως εἶναι ἔτσι, ὅπως τά λές, τί νά γίνει... Θά χτυπηθῶ μαζί του. Ἀφοῦ τόσο τό θέλει... Ἐμπρός, λοιπόν, πᾶμε στή σπηλιά του...

Ἄλλο πού δέ θέλει ἡ Νιάρ. Ὁ Τζών τῆς ἔχει πει πῶς ἂν συναντηθοῦν οἱ δύο αὐτοί ἀγριάνθρωποι, θ' ἀλληλοσπαραχτοῦν. Καί τότε, θά μπορέσει νά πραγματοποιήσει τό μεγάλο του ὄνειρο.

Γιά νά τόν θυμώσει, ὅμως, περισσότερο, τοῦ λέει:

– Φουκαρά Γκαούρ!.. Πρέπει βέβαια νά χτυπηθεῖς μέ τόν Ταρζάν. Μά νά ἔξερες πόσο σέ λυπᾶμαι!... Εἶσαι χαμένος. Νά φτερνιστεῖ ὁ Ταρζάν, θά πάθεις συμφοράση... Τί νά γίνει, ὅμως... Καλύτερα νά σέ ξεμπερδέψει, παρά νά τραβᾶς αὐτά τά ρεζιλί-

Ὁ Γκαούρ τή σηκώνει στήν ἀγκαλιά του καί συνεχίζει τό δρόμο...

... Ἄλλά μή φοβᾶσαι... Θά σέ βοηθήσω κι ἐγώ...

Ὁ Γκαούρ τρίζει τ' ἄσπρα δόντια του:

– Πᾶμε, μουγκρίζει.

Καί τή σηκώνει στά χέρια του.

Ὑστερα, κατεβαίνει τούς ἀπότομους καί τρομαχτικούς βράχους τοῦ βουνοῦ του.

Εἶναι σούρουπο πιά. Ἐχει ἀρχίσει νά σκοτεινιάζει.

Καθώς κατεβαίνουν, ὁ μελαψός γίγαντας φωνάζει:

– Πίκ, Πίκ!...

Ζητάει τ' ἀγαπημένο του κοράκι. Μά ἐκεῖνο δέν τόν ἀκούει. Βρίσκεται μακριά. Παρακολουθεῖ τόν Τζών. Καί προχω-

ρει για τή σπηλιά του άρχοντα τής Ζούγκλας.

Τέλος, ο Γκαούρ φτάνει κάτω. Άφήνει τή Νιάρ. Καί χασομεράει. Ψάχνει έδω κι εκεί για τό κοράκι του.

– Πίκ, Πίκ! του φωνάζει καί του ξαναφωνάζει.

Έτσι, περνοῦν πολλές ώρες. Πλησιάζουν μεσάνυχτα. Κι ο μελαψός γίγαντας ακόμα ψάχνει.

Έη γεροντοκόρη χάνει τήν ύπομονή της:

– Όποιος δέ θέλει νά ζυμώσει, πέντε μέρες κοσκινάει, του λέει. Θα ξεκινήσεις καμιά φορά; Έη θα πάω μοναχή μου;

Ό Γκαούρ πολύ έχει στενο-

χωρηθεί για τό χαμό του κορακιού του. Ένα χρόνο θα 'χε τό κουράγιο νά ψάχνει για νά τό βρεί... Μά η λευκή γυναίκα είναι άνυπόμονη.

– Πάμε, τής λέει.

Καί ξεκινούν επιτέλους.

– Θ' άργήσουμε νά φτάσουμε στη σπηλιά του... φιλαράκου σου; τόν ρωτάει η Νιάρ.

– Άν περπατούσα μόνος μου, τής άποκρίνεται, ως τό πρωί, θα βρισκόμουν εκεί... Με σένα, όμως; θα φτάσουμ' αύριο βράδυ...

– Νά μέ συμπαθās, Γκαουράκο μου, του λέει. Δέν έχουμε όλοι, βλέπεις, τς ποδάρες τς δικές σου!...

Ό γίγαντας, παραμερίζοντας ένα κλαδί, βλέπει τόν Ταρζάν καί τόν Τζών.

Συνάντηση στά μισά του δρόμου

Προχωροῦν ἔτσι ὀλόκληρη τὴν ὑπόλοιπη νύχτα.

Ξημερώνει. Κι ἀκόμα περπατοῦν. Κοντεύει νά φτάσει μεσημέρι.

– Γκαουράκο μου, μέ ξεποδάριασες, τοῦ λέει ἡ γεροντοκόρη. Εἶναι αἰσχος!.. Ὀλόκληρη Ζούγκλα καί νά μὴ βρίσκει κανεὶς ἓνα ταξί!... Ἀλλά δέ σέ ρώτησα: Ἐσύ κουράστηκες;

– Ὁχι.

– Νιώθεις κουράγιο ἀκόμα;

– Πολύ.

– Τότε, πάρε με στά χέρια σου... Ἐτσι, νά συχωρεθοῦν τά πεθαμένα σου, Γκαουρέλο μου!

Ὁ Γκαοῦρ τὴ σηκώνει στή ἀγκαλιά του. Καί συνεχίζει τὸ δρόμο...

Σέ μιά στιγμή, τὴ ρωτᾶει:

– Τί θά πεῖ ταξί;

– Ταξί θά πεῖ αὐτοκίνητο, τ' ἀποκρίνεται.

– Αὐτοκίνητο, τί θά πεῖ;

– Αὐτοκίνητο θά πεῖ ἀμάξι...

– Ἀμάξι, τί θά πεῖ;

– Ἀμάξι θά πεῖ!... τὸν κακό σου τὸν καιρό!...

– Κατάλαβα, μουρμουρίζει ὁ Γκαοῦρ.

Καί ρίχνει μιά ἐξεταστικὴ ματιά στὸν οὐρανό.

Ἐστερα, ἀποκρίνεται:

– Μὴ φοβᾶσαι... Ὁ καιρός εἶναι καλός... Δέ θά βρέξει!

Ἡ Νιάρ κουνάει τὸ κεφάλι της:

– Πάρ ἔτονε σὸ γάμο σου νά σοῦ πεῖ καί τοῦ χρόνου!

Ἐστερα, κουρασμένη καθὼς εἶναι, νιώθει νά βαραίνουν τὰ βλέφαρά της. Κι ἔτσι, στήν ἀγκαλιά τοῦ Γκαοῦρ, βυθίζεται σ' ἓνα γλυκό ὕπνο.

Σέ λίγο, ὁ μελαψός γίγαντας τὴν ξαναρωτᾶει:

– Γάμος τί θά πεῖ;

Δέν παίρνει ὅμως καμιὰ ἀπόκριση.

Τὴν κοιτάζει σὸ πρόσωπο.

– Κοιμᾶται, ψιθυρίζει.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, πλησιάζει σέ μιά πηγὴ. Ἡ βλάστηση γύρω της εἶναι ἀφάνταστα πυκνὴ.

Ὁ Γκαοῦρ ψάχνει καί βρίσκει ἀνάμεσα στά χαμόκλαδα ἓνα μικρὸ ἄνοιγμα, σάν σπηλιά.

Πηγαίνει ἔστερα στήν πηγὴ. Πίνει ἀπ' τὸ κρύο νερό της. Καί ξαναγουρίζει στή Νιάρ. Πρέπει νά βρίσκεται κοντά της. Νά προστατέψει τὸν ὕπνο της ἀπὸ τὰ φίδια καί τὰ θεριά.

.....

Ξαφνικά, ὁ Γκαοῦρ ἀκούει ἓνα παράξενο θόρυβο...

Ἀφουγκράζεται καλύτερα. Καταλαβαίνει πὼς εἶναι ἀνθρώπινα βήματα. Τὰ νιώθει νά πλησιάζουν κατὰ τὸ μέρος του.

Σέ λίγο, σταματοῦν στήν πηγὴ.

Ὁ γίγαντας παραμερίζει σιγά

ένα κλαδί. Κρυφοκοιτάζει. Τά μάτια του σκοτεινιάζουν. Βλέπει τόν Ταρζάν και τό Τζών. Πίνουν νερό. Ύστερα, ξαπλώνουν κάτω νά ξεκουραστοῦν.

Ὁ Γκαούρ δέν τούς βλέπει τώρα. Τά πυκνά χαμόκλαδα τούς κρύβουν ἀπ' τά μάτια του. Ἀκούει, ὅμως, τή φωνή τους. Καί βάζει αὐτί.

Ὁ Ταρζάν λέει ἔξω φρενῶν:

– Ὡστε ἔτσι, λοιπόν, ὁ Γκαούρ!... Ἀρχισε τώρα νά μᾶς στέλνει καί γράμματα!... Ἀκούς ἐκεῖ!... Ἀμα βαρεθῶ τή ζωή μου, λέει, καί θέλω νά πεθάνω, νά πάω νά τόν βρῶ... χά, χά, χά... Πολύ καλά, κύριε Γκαούρ! Θά σοῦ κάνουμε τό χατίρι... Θά ἴρθοῦμε στή σπηλιά σου!...

Ὁ Τζών προσπαθεῖ νά τόν ἐξαγριώσει περισσότερο.

– Ὁ Γκαούρ, λέει πῶς εἶσαι ἕνας τυχοδιώκτης. Ἐνας ψευτοβασιλιάς. Λέει πῶς κανένα θεριό τῆς Ζούγκλας δέ σέ λογαριάζει... Καί κάτι ἄλλο μοῦ εἶπε νά σοῦ πῶ. Τό εἶχα ξεχάσει...

– Τί;

– Πῶς ὅταν σέ σκοτώσει, θά κάνει τό καύκαλό σου ποτήρι... Γιά νά πίνει νερό στήν... ὑγείά σου!... Ὡσο γιά τό κορμί σου, λέει, θά τό ψήσει στή φωτιά. Κι ὕστερα θά κάτσει νά τό φάει ὄλο μόνος του!...

– Εἶναι καί ἀνθρωποφάγος, λοιπόν; ρωτάει μέ φρίκη ὁ

Ταρζάν.

– Καλά, δέν τό ξέρεις; τοῦ κάνει ὁ Τζών. Ὅταν φτάσαμε στή σπηλιά του, ἡ θεία μου κόντεψε νά λιποθυμήσει.

– Γιατί;

– Τρεῖς ἰθαγενεῖς μαύρους εἶδαμε ἀνάποδα κρεμασμένους ἀπέξω. – «Τί θά τούς κάνεις αὐτούς τούς δυστυχισμένους;» τόν ρωτᾶμε.

– «Βραστούς», μᾶς ἀποκρίνεται.

Ὁ Γκαούρ, ἀπό τήν πράσινη κρυψώνα του, ἀκούει τό Τζών. Νιώθει τίς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του νά ὀρθώνονται!... Τά τρομε-

Τρέχει σάν ἐλάφι γιά τό ψηλό βουνό μέ τούς βράχους.

ρά ψέματα πού λέει, τόν έξα-
γριώνουν!...

Τοῦ ἄρχεται νά χυμήξει ἐπάνω
του. Νά τόν σπαράξει. Μά
συγκρατιέται. Καταλαβαίνει πώς
ἂν κάνει αὐτό, θ' ἀναγκαστεῖ νά
χτυπηθεῖ μέ τόν Ταρζάν. Καί δέν
τό θέλει. Γιατί ξέρει πώς ὁ
ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει
πέσει θύμα. Νομίζει πώς ὁ
Γκαούρ τοῦ ἄστειλε τό γράμμα...
Τά ψέματα τοῦ Τζών τόν ἔχουν
ἐξαγριώσει.

Τό μυαλό του, σιγά σιγά,
φωτίζεται. Τώρα καταλαβαίνει
τή συνωμοσία τῶν δυό λευκῶν.

Θέλουν νά τόνβάλουν νά
χτυπηθεῖ μέ τόν Ταρζάν.

Ἄλλά γιά ποιό λόγο; Τί ἔχουν,
αὐτοί οἱ ξένοι, νά κερδίσουν;

Ὁ Γκαούρ θυμᾶται ἀκόμα τό
ψεύτικο γράμμα πού τοῦ ἔδω-
σαν... Τέτοιο γράμμα, μέ τά ἴδια
λόγια, πῆγαν καί στόν ἄρχοντα
τῆς Ζούγκλας...

Ἐκείνη τή στιγμή, ἡ κοιμισμέ-
νη γεροντοκόρη ἀνάσαλεύει...
Ἄνοίγει τά μάτια της...

Ὁ Γκαούρ, ξεχασμένος
στούς συλλογισμούς του, δέν
τήν προσέχει.

Ἡ Νιάρ ρίχνει μιά ματιά γύρω
της. Βλέπει πώς βρίσκονται σ'
ἓνα ὀλοπράσινο κι ἀνθισμένο
κλουβάκι.

– Ντροπή σου, Γκαουράκο
μου! τοῦ ψιθυρίζει. Ἐδῶ πού μ'
ἔφερες εἶναι ἐρωτική φωλιά.

Ὁ Ταρζάν κι ὁ Τζών σκαρφαλώνουν σ'
ἀτέλειωτα βράχια.

Καλέ, ἐσύ εἶσαι καί μπερμπάν-
της!

Ὁ Γκαούρ κάνει νά τῆς
κλείσει τό στόμα. Ἐκείνη βγάζει
μιά τρομαγμένη φωνή:

– Βοήθειααα! Ὁ Γκαούρ θά
μέ φιλήσει!

Τήν ἴδια στιγμή, ἀντηχεῖ ἡ
βροντερή φωνή τοῦ Ταρζάν:

– Ποιός εἶν' ἐκεῖ;

Ὁ Γκαούρ πετιέται ὀρθός.
Ξέρει πώς ὁ Ταρζάν ἄκουσε τή
φωνή τῆς γυναίκα. Θά τρέξει
κοντά της. Ἄν μείνει ἐκεῖ, θά
ναί ἀναγκασμένος νά χτυπηθεῖ
μαζί του.

Προτιμάει νά φύγει. "Ας τόν πει δειλό...

Παρατάει λοιπόν τή γεροντοκόρη. Καί τρέχει σάν έλάφι. Παίρνει τό δρόμο γιά τό ψηλό βουνό μέ τούς βράχους. Γιά τή σπηλιά του. Έκει θά κρυφτεί καί θά τούς περιμένει... Πρέπει νά τιμωρήσει τόν Τζών.

Στή σπηλιά του Γκαούρ

Η τρομαγμένη φωνή τής Νιάρ, κάνει τόν Ταρζάν καί τόν Τζών νά τρέξουν κοντά της.

- Πώς βρέθηκες έδω, θεία; τή ρωτάει ο νέος.

Έκείνη χαμηλώνει τά μάτια της ντροπιασμένη.

- "Αν σου τό πω, θά μέ παρεξηγήσεις, άνιψιέ μου, τ' άποκρίνεται. Θά νομίσεις πώς είμαι κανένα... κορίτσι του δρόμου.

"Υστερα, κοιτάζει τόν Ταρζάν:

- 'Ο κύριος, ποιός είναι; Δέ μέ σύστησες...

- 'Ο Ταρζάν!

Η Νιάρ τόν κοιτάζει από πάνω ως κάτω.

- Μπά, του λόγου σου είσαι; Μπράβο!... Καλά βασιέσαι ακόμα!... 'Ο καθαρός άέρας, βλέ-

Ο λάκκος είναι γεμάτος από μεγάλα, άστραφτερά διαμάντια.

πεις... Μά ἐγώ προτιμάω τόν Γκαούρ!... Τό λέει κι ἡ παροιμία: Μελαχρινό καί νόστιμο...

“Υστερα τούς λέει ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ.

“Οταν τελειώνει, ὁ Ταρζάν φωνάζει πανηγυρικά:

– Τά βλέπετε; Αὐτός εἶναι ὁ Γκαούρ! Θρασύδειλος, ἄνθρωπος!... Μόλις μ’ ἀντικρίζει μπροστά του, φεύγει σάν τό λαγό... Τρέχει νά κρυφτεῖ γιά νά σώσει τό τομάρι του... Ἐμπρός, λοιπόν!... Πᾶμε στή σπηλιά του. Αὐτή τή φορά δέ θά μοῦ ξεφύγει!

– Κακομοίρη μου, μουρμουρίζει ἡ Νιάρ. “Αν σέ πιάσει στά χέρια του, ὁ Γκαουράκος μου, δέ θά προλάβεις νά φταρνιστεῖς!...

.....

Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα. Ὁ Ταρζάν, ὁ Τζών κι ἡ Νιάρ φτάνουν στούς πρόποδες τοῦ βουνοῦ μέ τούς βράχους.

– Περιμένετε ἐδῶ, τούς λέει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἐγώ θ’ ἀνέβω ἐπάνω στή σπηλιά του.

– Θά σ’ ἀκολουθήσω, κάνει ὁ νέος.

Ἡ γεροντοκόρη ἀναστενάζει:

– Κι ἐγώ ἔχω ἐπιθυμήσει τό Γκαουράκο μου... Μά προτιμάω νά ξαπλώσω ἐδῶ, στή ρομάντζα... “Αν τόν δεῖτε, πεῖτε του χαιρετίσματα πολλά.

“Ετσι, ὁ Ταρζάν κι ὁ Τζών ἀρχίζουν νά σκαρφαλώνουν σ’ ἀτέλειωτα βράχια. Πολλές φορές ὁ νέος κάνει νά γλιστρήσει καί νά γκρεμιστεῖ στό βάραθρο. Μά ὁ λευκός γίγαντας τόν συγκρατεῖ πάντα μέ τό στιβαρό του χέρι.

Τέλος, φτάνουν στήν κορυφή. Ἐχει ἀρχίσει πιά νά ξημερώνει...

Ὁ Ταρζάν τραβάει τό μαχαίρι του. Στέκετ’ ἔξω ἀπό τό ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Καί φωνάζει ἀγέρωχα:

– Ἦρθα, Γκαούρ!... “Εβγα λοιπόν νά μετρηθεῖς μαζί μου.

“Ομως, καμιά ἀπόκριση δέν τοῦ δίνεται. Οὔτε θόρυβος κανένας ἀκούγεται ἀπ’ τό ἐσωτερικό τῆς σπηλιάς...

– Θά κοιμᾶται, μουρμουρίζει. Καί λέει στόν Τζών:

– Πήγαινε μέσα νά τόν ξυπνήσεις. Θά ἦταν ἄνθρωπο νά τόν χτυπήσω κοιμισμένο.

Ὁ νέος τρέμει ἀπ’ τό φόβο του.

– Τί βιάζεσαι; τοῦ λέει. “Ασ’ τον νά ξυπνήσει ἄνευ τού. Γιατί νά τοῦ χαλάσουμε τόν ὕπνο...

Μά ὁ Ταρζάν βιάζεται νά τόν σπαράξει.

Καί μ’ ἓνα σάλτο, μπαίνει στή σπηλιά.

Ὁ Τζών παίρνει κουράγιο. Τόν ἀκολουθεῖ.

Ψάχνουν ἐδῶ κι ἐκεῖ... Ὁ Γκαούρ δέ βρίσκεται πουθενά.

- Κατάρα! μουρμουρίζει με λύσσα ο Ταρζάν. Πάλι μου ξέφυγε.

Καί κάνει νά βγει έξω.

Μά ο νέος τόν συγκρατεί.

- Μοῦ κάνεις μιά χάρη; τόν ρωτάει.

- Τί;

- Μπορείς νά σηκώσεις αὐτή τήν πέτρα;

Μέ μεγάλη εὐκολία ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τήν ἀναποδογυρίζει.

Κι ἀμέσως, τὰ μάτια του θαμπώνουν.

Κάτω ἀπ' τή μεγάλη βαριά πέτρα βρίσκεται ἕνας λάκκος. Κι εἶναι γεμάτος ἀπό ἀστραφτερά διαμάντια. Ἄπο μαργαριτάρια καί χρυσά φλωριά. Ἕνας ἀμέτρητος θησαυρός!

Ὁ Ταρζάν κοιτάζει παραξενεμένος τόν Τζών.

- Πῶς ἤξερες πῶς βρίσκεται ἐδῶ αὐτός ὁ θησαυρός; τόν ρωτάει.

Ὁ νέος ἀποκρίνεται:

- Εἶναι ἕνα μεγάλο μυστικό. Μοῦ τό ἐμπιστεύτηκε στήν πατριίδα μου κάποιος ἐτοιμοθάνατος λαθρέμπορος... Ἐδῶ, σ' αὐτή τή σπηλιά, πρὶν πολλά χρόνια, εἶχε κρύψει ὁ ἴδιος τό θησαυρό πού βλέπεις. Τόν εἶχε βρεῖ κάτω ἀπ' τὰ χαλάσματα ἑνός παλιοῦ παλατιοῦ... Ἡ τύχη, ὅμως, τόν ἐμπόδισε νά τόν ἀποκτήσει. Μιά βαριά ἀρρώστια τόν ἔριξε παράλυτο στό κρεβάτι. Δέν εἶχε ἐμπιστοσύνη νά στείλει ἄλλους νά τόν φέρουν... Μόνο σάν ἔνιωσε νά πεθαίνει, μοῦ

Γυρίζει τήν κἀνη, σκοπεύοντας τόν ἄρχοντα τῆς ζούγκλας.

έμπιστεύτηκε τό μεγάλο του μυστικό.

Ὁ Ταρζάν ἀκούει τόν Τζών μέ προσοχή. Ὑστερα, ρωτάει:

– Γι' αὐτό μ' ἔφερες ἐδῶ; Γι' αὐτό μοῦ κατηγοροῦσες τόν Γκαούρ;

Καί σέ λίγο, προσθέτει:

– Τώρα τά καταλαβαίνω ὅλα.. Ἦθελες νά σκοτώσω τόν Γκαούρ γιά νά μείνει ἔρημη ἡ σπηλιά του. Ἔτσι, κανένας πιά δέ θά σ' ἐμπόδιζε ν' ἀποκτήσεις τό θησαυρό.

Κι ἀμέσως, μέ ἀφάνταστη δύναμη, σπρώχνει τή βαριά πέτρα. Σκεπάζει πάλι τό λάκκο. Καί συνεχίζει:

– Οἱ θησαυροί σου δέ μ' ἐνδιαφέρουν... Ἀμέτρητα διαμάντια δικά μου, εἶναι τ' ἀστέρια τῆς νύχτας. Γιά μαργαριτάρια ἔχω τίς πρωινές σταγόνες τῆς δροσιᾶς πάνω στά πέταλα τῶν μυρωμένων λουλουδιῶν... Κι ὁ ἥλιος πλημμυρίζει κάθε μέρα μέ τό ἀτίμητο χρυσάφι του τήν ἀπέραντη Ζούγκλα μου! Μείνε μόνος σου ν' ἀποκτήσεις τό θησαυρό... Ἐγώ φεύγω... Ὅσο βρίσκομαι ἐδῶ, ὁ Γκαούρ δέ θά γυρίσει στή σπηλιά του. Μέ φοβᾶται.

Ἔτσι μίλησε ὁ Ταρζάν. Καί βγαίνοντας ἀπ' τή σπηλιά, ἀρχίζει νά κατεβαίνει τ' ἀπότομα, τρομαχτικά βράχια.

Ὁ Τζών βγαίνει κι αὐτός ἔξω... Τόν παρακολουθεῖ μέ τά

μάτια. Τρίζει μ' ὀργή καί μίσος τά δόντια του.

Συλλογιέται πῶς ὁ θησαυρός εἶναι χαμένος πιά γι' αὐτόν. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νά σηκώσει μόνος του τή μεγάλη καί βαριά πέτρα... Μά κι ἂν μπορούσε νά τό κάνει, πάλι δέ θά πρόφταινε... Σέ λίγο θά γυρίσει ὁ Γκαούρ. Καί τότε ὅλα τελειώνουν.

Αὐτή τή στιγμή, ἀκούγονται κοντά του φτερουγίσματα πουλιῶ.

Ὁ Τζών δέν τά προσέχει.

Βρίσκεται σέ μεγάλη ἀπόγνωση.

Κοιτάζει τόν Ταρζάν πού

Τυφλός καθώς εἶναι, γκρεμίζεται στό τρομαχτικό βάραθρο.

συνεχίζει νά κατεβαίνει τά βράχια.

Τό πάθος γιά τό θησαυρό ἔχει θολώσει τό μυαλό του.

Μέ μιά γρήγορη κίνηση τραβάει τό πιστόλι. Γυρίζει τήν κάνη πρὸς τά κάτω. Καί σκοπεύει τόν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Μά τή στιγμή πού εἶναι ἔτοιμος νά τραβήξει τή σκανδάλη, κάτι ἀναπάντεχο γίνεται:

Ὁ Πίκ, τό μεγάλο μαῦρο κοράκι τοῦ Γκαούρ, χυμᾶ μανιασμένο ἐπάνω του. Μέ δύο γρήγορα χτυπήματα στά μάτια, τόν τυφλώνει...

Τό ἔξυπνο πουλί σώζει τόν Ταρζάν. Ἔτσι, τοῦ ἀνταποδίνει τό καλό πού τοῦ ἔχει κάνει... Γιατί βλέποντας τόν Τζών νά τόν σκοπεύει μέ τό πιστόλι, κατάλαβε τί θά γινόταν.

Μήπως κι αὐτό δέν εἶχε δεχτεῖ μιά σφαῖρα στή φτερούγα του ἀπ' τό ἴδιο ὄπλο τοῦ κακοῦ λευκοῦ;

Ἡ μοιραία παρεξήγηση

Τυφλωμένος ὁ Τζών, πέφτει κάτω, στήν κορφή τοῦ βουνοῦ. Σπαράζει ἀπ' τούς πόνους. Τό μεγάλο μαῦρο κοράκι φτερουγίζει γρήγορα. Πάει καί κρύβεται στή φωλιά του. Ξέρει πόσο θά θυμώσει ὁ ἀφέντης του, βλέποντας τό κακό πού ἔχει κάνει...

Καί νά σέ λίγο ὁ Γκαούρ παρουσιάζεται.

Εἶχε κρυφτεῖ στά βράχια, στήν πίσω πλαγιά τοῦ βουνοῦ του... Ἄκουσε τίς σπαραχτικές φωνές τοῦ Τζών. Κι ἔρχεται νά δεῖ τί συμβαίνει. -

Ἔτσι ἀντικρίζει τό νέο νά σέρνεται κάτω.

Ἄθελα βγάζει τό τρομερό οὐρλιαχτό του:

- Ουούου! Ουουούουουου!

Ὁ Τζών τ' ἀκούει καί νιώθει ἀφάνταστο τρόμο. Φαντάζεται πώς ὁ Γκαούρ ἔρχεται νά τόν σπαράξει, μέ νύχια καί δόντια.

Χωρίς νά ξέρει τί κάνει, πετιέται ὀρθός. Καί ξεχνώντας ποῦ βρίσκεται, κάνει νά φύγει.

Ἔτσι, τυφλός καθὼς εἶναι, γκεμίζεται στό ἀτέλειωτο βάραθρο...

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας κοιτάζει μέ συμπόνια τόν νεκρό.

Στό μεταξύ, ὁ Ταρζάν ἔχει φτάσει κάτω... Ἄκούει πρῶτα τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ Γκαούρ. Ὑστερα τὸν κρότο πού κάνει τὸ κορμί τοῦ νέου, πέφτοντας καὶ χτυπώντας ἀπὸ βράχο σὲ βράχο.

Τέλος, τὸ καταματωμένο κουφάρι τοῦ Τζών σωριάζεται μπροστά του.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸ κοιτάζει μὲ συμπόνια. Βλέπει τίς πληγές στὰ δυὸ του μάτια. Τρίζει τὰ δόντια του. Καὶ μουρμουρίζει:

– Δειλέ Γκαούρ!.. Κρύφτηκες γιὰ νὰ μὴ μετρηθεῖς μαζί μου... Κι ὅλη τὴν παλικαριά σου τὴν ἔδειξες σ' αὐτὸ τὸν ἀδύνατο λευκό... Τὸν γκρέμισες κάτω στὸ βάραθρο!... Μόνο σὲ τέτοια ἐγκλήματα νιώθει χαρὰ ἡ ψυχὴ σου...

Ὑστερα, τρέχει πρὸς τὸ μέρος πού ἔχαν ἀφήσει τὴ Νιάρ.

– Ὁ ἀνιψιός σου γκρεμίστηκε ἀπ' τὴν κορφὴ, τῆς λέει πένθιμα.

– Μπά! κάνει ἐκεῖνη. Καὶ ζεῖ;

– Ὁχι.

– Εἶπα κι ἐγώ, μουρμουρίζει...

Ἀπὸ τόσο ψηλά νὰ πέσει καὶ νὰ μὴ σκοτωθεῖ, θὰ ἔθελε... ξύλο...

– Πᾶμε, τῆς λέει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Πρέπει νὰ θάψουμε ὅπως ὅπως τὸ κορμί του.

Κι οἱ δυὸ μαζί προχωροῦν νὰ φτάσουν κοντὰ στὸ νεκρὸ.

Στὸ δρόμο, ἡ γεροντοκόρη μονολογεῖ:

– Κι ἐγὼ ἄκουσα μιά φασαρία...

Ἄλλὰ ποῦ νὰ φανταστῶ!... Αὐτὰ κάνουν οἱ θησαυροὶ!... Μήπως δέν τοῦ τό ἔπα τόσες φορές: «Κάτσε στ' αὐγά σου, Τζωνάκο μου... Δέν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ θησαυροὺς... Θησαυρός μου εἶσαι ἐσύ!... Κανέναν ἄλλο δέν ἔχω στὸν κόσμο...». Μά αὐτός, τὸ χαβά του... «Ὁχι, θεία, μοῦ λέει. Θὰ πᾶμε στὴ Ζούγκλα... Θέλω νὰ γίνω πλούσιος. Πολύ πλούσιος... Νὰ σοῦ δώσω μεγάλη προίκα... Νὰ μπορέσεις κι ἐσύ νὰ παντρευτεῖς...». Ὡραία παντρειά θὰ κάνω τώρα!... Χά, χά, χά!.. Ὑστερα φτάσαμ' ἐδῶ... «Θεία, μοῦ ξαναλέει, μιά δουλειά θέλω ἀπὸ σένα: Στὸν Γκαούρ νὰ κατηγορεῖς τὸν Ταρζάν. Καὶ στὸν Ταρζάν τὸν Γκαούρ!.. Μόνον ἔτσι θὰ πετύχουμε τὸ σκοπὸ μας... Μόνον ἔτσι θ' ἀποκτήσουμε τὸ θησαυρό!». Κι ἐγὼ τί νὰ κάνω... Ἀράδιασα ἓνα σωρὸ ψέματα στὸ Γκαουράκο μου... Ἄν τὰ μάθει καμιά φορά, θὰ μὲ στείλει στὸ διάβολο!.. Ἐτσι δέν εἶναι, Ταρζανούλη μου;

Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ στὸ πλάι, μὰ δέν προσέχει τὰ λόγια τῆς. Δέν τ' ἀκούει... Ἐτσι σχηματίζει τὴν πεποίθηση πὼς εἶναι τρελὴ. Ἡ σκέψη του πετάει τώρα στὴν κορφὴ τοῦ βραχώδικο βουνοῦ. Ἐκεῖ πού βρίσκεται ὁ Γκαούρ. Ὁ ἄσπονδος ἐχθρός του.

Λογαριάζει πὼς θὰ μπορέσει νὰ χτυπηθεῖ μαζί του. Πῶς θὰ

τόν σκοτώσει.

Ἡ γεροντοκόρη τόν ξαναρωτάει:

– Ἔτσι δέν εἶναι, Ταρζανούλη μου;

– Ναί, τῆς ἀποκρίνεται ἀφηρημένα.

Στό μεταξύ, φτάνουν κοντά στό καταματωμένο κορμί τοῦ νέου.

Ἡ Νιάρ βγάζει μιά σπαραχτική φωνή.

– Ἄχ, Τζωνούλη μου, Τζωνούλη μου! Χάλια γίνηκε τό κουστούμι σου!..

Ἦστερα πέφτει πάνω του. Καί φιλάει ἀτέλειωτα τό καταματωμένο πρόσωπό του.

Ὅταν σηκώνεται, τό πρόσωπό της εἶναι κόκκινο ἀπ' τά αἵματα. Τά γκρίζα μαλλιά της ἔχουν γίνει κατάσπρα. Γέρασε μέσα σέ μιά στιγμή.

Ὁ Ταρζάν ἀρχίζει νά σκεπάζει μέ πέτρες τό κορμί τοῦ νεκροῦ.

Ἡ γεροντοκόρη μένει γιά λίγο ἀκίνητη σάν μαρμαρωμένη. Ξαφνικά, τοῦ λέει:

– Δῶσε μου τό μαχαίρι σου... Πρέπει νά κόψω λίγα ἀνθισμένα κλαδιά. Χωρίς λουλούδια θά τόν θάψουμε; Θά μᾶς παρεξηγήσει ἢ... γειτονιά!

Μά σέ λίγο, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει ἓνα πονεμένο βογκητό. Καί τό γδοῦπο ἑνός κορμιοῦ πού σωριάζεται κάτω.

Ἄνήσυχος τρέχει νά δεῖ τί συμβαίνει.

Καί νά τί βλέπουν τά μάτια του: Λίγο πιό πέρα, ἡ γεροντοκόρη ξεψυχάει... Στήν καρδιά της βρίσκεται καρφωμένο τό μαχαίρι του.

– Γιατί σκοτώθηκες; τῆ ρωτάει.

Ἐκείνη κάνει μιά ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νά τ' ἀποκριθεῖ. Ἄπ' τά θολά μάτια της κυλοῦν δύο δάκρυα... Τά χεῖλη της κινοῦνται ἑλαφρά. Τοῦ ψιθυρίζει:

– Μέ συγχωρεῖς, Ταρζανάκο

Ἄνυσυχος ὁ Ταρζάν, τρέχει νά δεῖ τί συμβαίνει.

μου, πού λέρωσα τό μαχαίρι σου!..

Καί ξεψυχάει...

Δακρυσμένος ό Ταρζάν σέρνει τ' άψυχο κορμί της κοντά στό κουφάρι του Τζών.

Έχει καταλάβει πώς ή παράξενη γεροντοκόρη γι' αυτό τό παλικάρι ζούσε. Καί γι' αυτόν πέθανε.

Ό Ταρζάν σκεπάζει τώρα τή νεκρή γυναίκα μέ πέτρες καί κλαδιά.

Πίσω άπ' τό φαινομενικό κέφι καί τήν άδιαφορία της, έκρυβε μιά καρδιά γεμάτη αγάπη καί συμπόνια. Ήταν μιά γυναίκα μέ υπέροχη ψυχή. Άγαπούσε άφάνταστα τόν κακό άνιψιό της. Γι' αυτό δέχτηκε νά τόν ακολουθήσει στή Ζούγκλα. Γι' αυτό πέρασε τόσες ταλαιπωρίες καί

κινδύνους μαζί του. Μέ τό θάνατό του, ή ζωή της έχασε πιά κάθε περιεχόμενο. Κάθε ένδιαφέρον.

Όμως, ή παράξενη άγγλίδα κατάφερε νά κρύψει μέχρι τέλος, τό σπαραγμό γιά τό χαμό του. Τό χιούμορ καί τό χαμόγελο ούτε στιγμή δέν έλειψαν άπ' τά στεγνά της χείλια.

Τώρα, τό άσχημο καί ζαρωμένο πρόσωπό της πήρε μιά άλλη έκφραση. Ό θάνατος σκόρπισε πάνω του όλη τήν ψυχική όμορφιά της.

Ύστερα ξεκινάει γιά νά γυρίσει στή σπηλιά του.

- . "Ανανδρε Γκαούρ, μουρμουρίζει. Έσύ τά κάνεις όλα!... Μά ποῦ θά πᾶς!... Κάποτε θά πέσεις στά χέρια μου!..

ΤΕΛΟΣ

Ο ΓΚΑΟΥΡ

Ο μελαψός
γίγαντας

Λίγα λόγια
για τό τεύχος
No 9

«Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΪΧΗ»

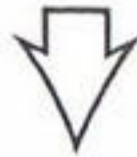
Μιά σειρά από περιπέτειες
πού φέρνουν τόν ΓΚΑΟΥΡ και
τόν ΤΑΡΖΑΝ πολύ κοντά θά
συναντηθοῦν ἄραγε;

Κρατώντας τό φοβερό ρόπαλο, ἀρχίζει
νά τοῦς χτυπάει.

Μία ἀπό τίς εικόνες τοῦ τεύ-
χους No 9.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
άπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ — Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276